

Arrest

nr. 148 268 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2015 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 5 februari 2015 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 20 en bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2013 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige zoon die over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 3 april 2013 op een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 juni 2013 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige zoon. Op 13 januari 2013 wordt voor verzoeksters minderjarige zoon een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Op 30 december 2013 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing stelde de verzoekster een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Met een arrest nr. 121 358 van 24 maart 2014 wordt deze vordering verworpen in zoverre deze betrekking had op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 december 2013 wordt vernietigd.

Op 10.06.2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) inzake verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op diezelfde datum neemt de gemachtigde inzake de aanvraag van verzoeksters zoon een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 20 en bijlage 38).

Op 7 augustus 2014 dient de verzoekster voor de derde maal een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige zoon.

Op 12 augustus 2014 wordt voor verzoeksters zoon ook wederom een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving in, dit als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Met betrekking tot deze aanvragen van 7 resp. 12 augustus neemt de gemachtigde op 5 februari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel tot terugbrenging. Dit zijn de vier bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, dit is de in het kader van verzoeksters eigen verblijfsaanvraag genomen beslissing van 5 februari 2015 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en de tweede bestreden beslissing, dit is het jegens de verzoekster getroffen bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2015, werden gezamenlijk in éénzelfde akte en onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 10 februari 2015.

In de genoemde 'bijlage 20' worden de eerste en de tweede bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 07/08/2014 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind (...).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers haar kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

De derde bestreden beslissing, dit is de in het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeksters minderjarige zoon genomen beslissing, wordt onder de vorm van een bijlage 20 ter kennis gebracht op 10 februari 2015 en zij wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 12/08/2014 werd ingediend door: Naam: (...) , Nationaliteit: Nederland ; (...)

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 12/08/2014 een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 § 4,1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) ingediend. Als staving voor de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd waaronder : een kopie van het Nederlandse paspoort (kind), de verklaring van lidmaatschap van de Voorzorg dd. 26/06/2014, de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (Psychiatrisch Ziekenhuis Bethaniënhuis) van moeder O(...) N(...) (van 06/10/2014 tot 05/04/2015 - 20 uren/week), de overeenkomsten voor uitzendarbeid (Randstad, Synergie en Actief), de loonstroken van de tewerkstelling en een uittreksel bpost-bank (m.b.t. een storting van €200 op naam van het kind).

Uit het dossier (7722774) van de moeder O(...) N(...) kon blijken dat er via advocatenkantoor Legal Corner, op 12/01/2015, een aantal aanvullende bewijzen werden overgemaakt, waaronder : kopie Surinaams paspoort (moeder), de geboorteakte van het kind, de toestemming van vader tot verblijf van het kind bij moeder in België, de loonstroken van de tewerkstelling, de overeenkomsten van uitzendwerk (Ritmo interim) en een addendum aan de bestaande arbeidsovereenkomst (Psychiatrisch Ziekenhuis Bethaniënhuis) vanaf 09/01/2015 (wijziging van het aantal uren van tewerkstelling - van 20 uren naar 32,5 per week). Aan de hand van het geheel van de documenten in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4,1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten. Het is wel degelijk de bedoeling dat een beschikker van bestaansmiddelen aantoonbaar voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. De bedoelde bestaansmiddelen dienen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Er wordt daarbij rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinssituatie. Op basis van de aangeleverde bewijzen kan vastgesteld worden dat de moeder van het minderjarige kind een economische activiteit uitoefent in België. De aangetoonde inkomsten (loonstroken), verkregen uit deze tewerkstelling, zijn echter onvoldoende hoog om te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel. Ondanks het feit dat mevrouw O(...) bijkomende uren van tewerkstelling heeft gekregen, wordt er niet aangetoond dat het, hieruit verkregen, loon minstens gelijk zal zijn aan het hogervernoemde inkomstenniveau. Een éénmalige storting ten bedrage van €200, voor het kind, op zich

is evenmin voldoende als bewijs van voldoende en regelmatige inkomsten. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat mevrouw O(...) nog over andere inkomsten kan beschikken. Gewoonweg veronderstellen dat de betrokkenen over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien is geen optie. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan aan het minderjarige kind derhalve niet toegekend worden.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw O(...) N(...) A(...) het bevel te geven om de genaamde A(...), N(...) K(...) F(...), geboren te (...), op (...), van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven."

De vierde bestreden beslissing, dit is het bevel tot terugbrenging van 5 februari 2015, wordt afzonderlijk en onder de vorm van een bijlage 38 ter kennis gebracht op 10 februari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan O(...) N(...) A(...) [...] bevel gegeven om de genaamde A(...), N(...) K(...) F(...) [...]"

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art. 7, al. 1.2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. ZIE VOORZIJDE BIJLAGE 20"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat volledig en uitsluitend is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (dit is het in de bijlage 20 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 5 februari 2015), voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond omdat in de bijlage 20 van de moeder geen verwijzing is opgenomen naar artikel 7 Vw.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou bevatten.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”(eigen arcering)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Er weze benadrukt dat de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Wanneer het verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De verzoekende partij verwijst ter ondersteuning van haar eerste middel enkel naar het arrest nr. 64.084 dd. 28.06.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dienaangaande moet worden benadrukt dat -nog los van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentrechtspraak kent- niet wordt aangetoond dat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan het geciteerde arrest identiek zijn aan de omstandigheden in casu.

Verweerder beklemt oont dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Verweerder laat ondergeschikt gelden dat de verzoekende partij in haar eerste middel geen kritiek levert op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds twee afzonderlijke beslissingen uitmaken, zodat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

*“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :
« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »*

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

“De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven “beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.1. Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp onder meer de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoekster verwijst naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing met één motivering betreft. Dit standpunt kan echter niet worden gevolgd.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, heeft echter geen gevolgen voor de voorheen bestaande verblijfsrechtelijke toestand van de betrokkene. Bovendien wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, laten enkel toe te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De verweerder kan te dezen dan ook worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen vormen die echter middels één instrumentum – bijlage 20 – werden ter kennis gebracht.

De eventuele onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten kan op zich dan ook niet leiden tot de onwettigheid van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Aan de verzoekster kan derhalve niet zomaar het belang bij het middel worden ontzegd omdat zij kennis heeft van de in het bestreden bevel opgenomen redengeving.

De thans geïllustreerde bijlage 20 strekt er onder meer toe aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. De verzoekster werpt minimaal doch duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd werd en dat er geen verwijzing is opgenomen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In casu wordt vastgesteld dat in de bestreden akte de volgende motieven zijn opgenomen inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Aldus blijkt dat inderdaad geen bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt vermeld die *in casu* van toepassing zou zijn. De verzoekster merkt terecht op dat zo’n verwijzing nodig is. De wetgever heeft immers in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden die werd toegepast. In de thans voorliggende bijlage 20 figuren echter noch juridische noch feitelijke overwegingen op grond van (een van de bepalingen van) artikel 7 van de vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht werd dan ook geschonden (*cf.* RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

De beschouwingen van de verweerder in de nota kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Het gegeven dat in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en dat er een feitelijke motivering werd opgenomen in dit verband, maakt niet dat er in rechte en in feite werd gemotiveerd op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het nochtans vereist.

De verweerder geeft in de nota aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een loutere vaststelling uitmaakt van verzoeksters onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de betekening van de beslissing houdende weigering tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou volgens de verweerder noodzakelijkerwijze voortvloeien dat het bevel impliciet doch zeker verwijst naar artikel 7, eerst lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier gaat de verweerder er echter aan voorbij dat artikel 8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat een bevel om het grondgebied te verlaten de toepasselijke bepaling(en) van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is niet aan de Raad en ook niet aan de verweerder om *a posteriori* in de nota met opmerkingen te speculeren of de verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de gemachtigde toe om dit in de bestreden akte duidelijk te preciseren zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist, *quod non*. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat, zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807). De verweerder kan dan ook niet dienstig opwerpen dat het bevel ten aanzien van de verzoekster reeds afdoende is gemotiveerd wanneer wordt vastgesteld dat zij geen aanspraak kan maken op het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie noch op enig ander verblijfsrecht.

De verweerder kan er zich in de hierboven geschetste omstandigheden voorts niet achter verschuilen dat de motieven van de motieven niet moeten worden vermeld. De vermelding van een (of meerdere) bepaling(en) van artikel 7 van de vreemdelingenwet moet uitdrukkelijk in de akte zijn opgenomen en enige impliciete vermelding is dan ook niet aan de orde. De verwijzing in de nota naar andersluidende (oude) rechtspraak van de Raad van State en van de Raad is voorts evenmin dienstig.

2.1.3. Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de verzoekster.

Zoals uiteengezet onder punt 2.1.1. laat de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing echter niet toe te concluderen dat ook de eerste bestreden beslissing met enig gebrek is behept.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40*bis*, §2, 5° en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster heeft op 07/08/2014 een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Nederlands minderjarig kind o.b.v. artikel 40bis § 2, 5° Vw.

Het kind werd ingeschreven als een economisch niet-actieve EU-burger. Het kind is ten laste van verzoekster en heeft zij het daadwerkelijk hoederecht. Verzoekster heeft eveneens voldoende bestaansmiddelen omdat ze werkt in België.

De inkomsten die verzoekster genereerde zouden onvoldoende zijn, quod non.

Verzoekster werkt met een arbeidsovereenkomst voor het Psychiatrisch Ziekenhuis Bethaniënhuis en werkte ze eveneens via een interimkantoor.

Haar maandelijks inkomen bedraagt meer dan 1.000,00 € en is bijgevolg meer dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in de aanhef van het middel een schending aanhaalt van artikel 40*bis*, §2, 5° van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekster nergens concreet toelicht en dat uit verzoeksters betoog ook onmogelijk kan worden afgeleid hoe deze of gene van de thans bestreden beslissingen deze bepalingen zou schenden.

Het middel is in dit opzicht onontvankelijk.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar de verzoekster een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van de boven genoemde artikelen, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing(en) een miskenning zouden inhouden van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Hetzelfde geldt voor de louter theoretische uiteenzettingen met betrekking tot het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Waar de verzoekster laat uitschijnen dat de motieven van de bestreden beslissing(en) kennelijk onredelijk en incorrect zijn, kan haar betoog enkel in verband worden gebracht met de aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Echter zet de verzoekster niet concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing(en) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zou(den) schenden.

Ook op deze punten is het middel derhalve onontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekster poneert dat haar kind werd ingeschreven als een economisch niet-actieve EU-burger dient te worden opgemerkt dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit de derde bestreden beslissing blijkt net het tegendeel: de inschrijving werd aan verzoeksters minderjarige zoon geweigerd. Verzoeksters betoog mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag.

Waar de verzoekster stelt dat zij met een arbeidsovereenkomst werkt voor het Psychiatrisch Ziekenhuis Bethaniënhuis en dat zij eveneens via een interimkantoor werkt, dient te worden opgemerkt dat uit de derde bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat deze tewerkstellingen in rekening werden genomen in het kader van de aanvraag tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat “aan de hand van het geheel van de documenten in het dossier” niet kan worden vastgesteld dat de inkomsten van de verzoekster voldoende hoog zijn om aan de voorwaarden te voldoen van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 2° lid van de vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat de verzoekster voldoende bestaansmiddelen heeft omdat ze werkt in België, kan geen afbreuk worden gedaan aan de wettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing(en).

Waar de verzoekster stelt dat zij een maandelijks inkomen heeft van meer dan 1000 €, stelt de Raad vast dat bij het verzoekschrift weliswaar een loonbrief van deeltijdse tewerkstelling en vier onderscheiden loonbrieven betreffende interimarbeid in de maanden september, november en december 2014 zijn gevoegd, doch dat uit deze loonbrieven nog geen maandelijks recurrent inkomen van “meer dan 1.000,00 €” blijkt. De verzoekster verzuimt bovendien om enigszins te verduidelijken op welke inkomsten zij zich precies baseert om tot het genoemde bedrag van minstens 1.000 € te komen. Nog minder toont de verzoekster concreet aan dat haar inkomsten hoger liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk in haar geval, gelet op de gezinssituatie, sociale bijstand kan worden verleend. Het is niet aan de Raad om aan verzoeksters vage betoog een concrete invulling te geven. De Raad is geen feitenrechter. De verzoekster kan dan ook niet aansturen op een heronderzoek van de aanvra(a)g(en) en zij kan de Raad niet vragen om zich uit te spreken over de opportuniteit van de bestreden weigeringsbeslissingen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om aan te tonen dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissingen zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat deze beslissingen zouden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen ten aanzien van de verzoekster.

De verzoekster heeft evenwel geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring

behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande en vermits één van de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2015 waarbij aan O(...), N(...) A(...) het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE